

БЪЛГАРСКО ТО СТАРОНАРОДНО ВЪРОЙСПОВѢДАНІЕ.

Съхранено въ народны тѣ ни попрѣданія, приказки, празници, пѣсны, домашны обичаи и обряды, баняны, очиштеныя въ воды и поклоненыя по нѣкои си горскы усамены мѣста, избраны дървета, ныришта, пештеры и проч. и проч.

Сама та природа е подбудила първаго чловѣка да ишти едно высше отъ себе си съшгество, кому е отдавалъ створение то міра. Първитѣ чловѣцы сж славили Божество то въ появляныя та природны, а нѣ самы тѣ твары т. е. въ тѣхъ сж славили безмъртны тѣ начала, кои то нж оживлѣвжтъ и съдържавжтъ; улицтвореныя та и многобожие то сж послѣдны явленія въ повѣстность тж чловѣчества.

У В О Д Ъ.

Кога то мѣтниме само единъ краткъ поглѣдъ на съхранены тѣ и до днѣсь наши народны празници, зборове и на обряды тѣ кои то твори и изпълнѣва нашый народъ въ тѣхъ, какъ то н. п. на *Сурваки* (на новж годинж), на *Вждены тѣ* или *Вждны тѣ вечеры*, *Мръсны тѣ дны* или *Краканцу*, *Бабингденъ*, *Куковъ-денъ* и игры тѣ *Кукиры*, *Лада* и *ладуванье то* или *Кумиченье то* (св. Лазарь въ хрїстианскый календарь), *Енювъ-денъ*; *Мартини сжботы*, *Дванайси петгцы*, *Русалски* и *Горешлаци празници* и други, до скличванье то на цѣлж годинж съ *Коляда* и *колдванье то*, кога то, казваме, мѣтниме само единъ краткъ поглѣдъ врѣху тыя стародревны остаткы, кои нигдѣ ся не спомянувжтъ въ чърковны тѣ узаконены празници, нити сж отъ хрїстианскаго вѣка, никакво съмнѣние не ни остава, чи то е было старобългарско то наше вѣройсповѣданье прѣды убрьштанье то ни въ хрїстианство то, и чи ные сме имали нашъ особенъ българскы народенъ мѣсецословъ или календарь, кое ся потвърдѣва и отъ самы тѣ съхранены имена на мѣсецы тѣ, какъ то: *Малкы Снжкы* и *Голмж Снжкы*, *Трванг*, *Заревъ* и проч.